

AlapVető

baptista szociális hírlevél

2025
november-
december

Baptista Egyházi Szociális Módszertani Központ

„Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és
Immánuélnak nevezik majd” – ami azt jelenti:
Velünk az Isten. (Máté 1:23)

Interjúk ellátottjainkkal

Karácsony ünnepére készülve a Baptista Menedék Szolgálat fenntartásában működő Menedék Fiúotthon intézmény lakóival beszélgettünk az ünnep megéléséről, kihívásokról és örömeikről...

- Márió, amikor közeledik a karácsony, milyen emlékek idéződnek fel benned a tavalyi ünnepről:

- Tavaly december elején rosszabbra fordult a pszichés állapotom, és a Péterfy kórház pszichiátriájára kerültem. Az egész karácsonyi időszakot ott töltöttem, még a szilvesztert is. Nagyon elhagyatottnak éreztem ott bent magam, nem engedtek ki szinte semennyi időre sem, mert a zárt osztályon voltam. Egyedül annak örültem, amikor a ti bejöttetek hozzám látogatóba, és még ajándékot is hoztatok nekem. Ettől nagyon meghatódtam, és éreztem, hogy fontos vagyok valaki számára. Nagyon jól esett.

- A tavalyit megelőző évben itt karácsonyoztunk együtt a Fiúotthonban. Milyen emlékeid vannak arról az ünnepről?

- Az otthonban akkor nagyon meghitt, szeretetteljes volt a légkör. Tetszettek a közös programok is, és az ételek is nagyon finomak voltak. Annyira jó, hogy két éve itt az otthonban néztünk közösen egy karácsonyi filmet, ami engem a gyerekkoromra emlékeztetett. Úgy érzem, hogy ebben az időszakban a lakótársak is sokkal kedvesebbek egymással, érzik, hogy a karácsony a szeretetről szól. Hálás vagyok, hogy itt lakhatok, olyan ez a közösség számomra, mint egy család. Ti vagytok az én családom, sok szeretet kapok itt mindenkitől.

István ezeket mondta az otthonban töltött karácsonyozás kapcsán.

- Pisti, ha visszatekintesz, milyen karácsonyi emlékeid, élmények jutnak eszedbe?

- Nagyon nehezen éltem meg, amikor édesanyám meghalt 2000-ben szívbetegségben. Nem volt örömteli akkor a karácsonyunk sem. Nehéz, szomorú idők voltak azok, rossz is visszagondolni erre. Nehezen tudtam túltenni magam a halálán. Akkor kerültem a Szent Imre kórházba gyógykezelésre, mert tudathasadásom volt. Azóta is gyógyszereket kell szednem, injekciót is kapok havonta egyszer, hogy stabil legyen az állapotom. Hála Istennek azóta jobban vagyok már, a testvéreim támogattak, és javult az egészségem.

- Van olyan karácsonyi emléked az elmúlt évekből, ami feltöltődést, bátorítást jelentett számodra? Mit szeretsz a karácsonyban?

- Leginkább az ünnepi ebédet, az ajándékozást és a fenyőfadíszítést szeretem. Finom volt a karácsonyi ebéd, hurka és kolbász, és volt hidegtál is, amit nagyon-nagyon szeretek. Utána felolvastak nekünk a Bibliából és elhangzott néhány kedves gondolat. Nagyon szeretem az itteni lakóközösséget, több barátom is van itt, jókat beszélgetünk mindig karácsonykor. De örültem annak is, hogy a családommal is találkozhattam utána.

Gergely ekképpen mesélt a karácsonyi élményeiről.

- Kedves Gergő, sok mindenen keresztülmentél eddigi életedben. Mi jut eszedbe, amikor karácsonyi emlékeket keresel? Voltak nehezen megélt és boldogabb karácsonyaid?

- Nem szívesen emlékszem vissza a nehéz évekre. Egyszer 8-10 éves lehettem, amikor karácsonykor nézte apukám a tévét ittas állapotban. Én szerettem volna átkapcsolni, erre ő agresszíven felugrott, és a mellkasomba ütött. Ezután nagyon féltem tőle. Erőszakos ember volt. Pont a szeretet ünnepén bánt így velem. Ez egy nagyon rossz karácsonyi élményem volt. De voltak jobb időszakok... Szerettem magát a karácsonyt, mert nagyon szép ünnep. A legszebb ünnepnek tartom, nagyon szeretem a szeretet ünnepét. Maga a város is akkor szépül meg leginkább, mindenhol szép díszek vannak az utcákon, a plázákban. Egy csomó olyan szép dolog van ilyenkor, ami egész évben nincsen. A Megváltó születését ekkor ünnepeljük.

- Tavaly itt voltál a Fiúotthonban karácsonykor. Mi az, ami emlékezetes számodra?

- Az kifejezetten tetszik az itt töltött karácsonyban, hogy szenteste maga az intézményvezető van velünk, és személyesen ő adja át az ajándékokat nekünk. Olyan jó, hogy itt is van egy gyönyörű karácsonyfa, melynek fényeit együtt szoktunk csodálni esténként néhány lakótársammal. Visszagondolunk ilyenkor Jézus Krisztus születésére. Az is nagy élmény volt számomra, hogy 26-án az én szociális munkásom, ahogyan én szoktam mondani a „sajátom” volt velünk, és nagyon finom gyros tálat készített nekünk. Vacsora után gitárral énekelt velünk együtt néhány karácsonyi dalt. Eszembe jutottak a nagyszüleimmel kapcsolatos kedves karácsonyi emlékeim.

Szák-Kocsis Endre

Fotó forrása: Liptai Gábor

Csillagmajor Családok Átmeneti Otthonából érkezett:

1977 augusztusában születtem. Ahogy én gyerekkorom óta élek: Gyermekkoromban nem nagyon volt boldog karácsonyom. Anyukámat 22 évesen elveszítettem, utána éltem utcán is. Ezután 12 évig egy személynél szenvedtem, ami azt jelenti, hogy fizetés nélkül dolgoztam az erdőn egy kis ellátásért és szállásért. Ugye 12 évről beszélek, ez idő alatt sem volt boldog karácsonyom. 2024 júniusában átkerültem Békésre egy védett házba, itt megtudtam, hogy mi a boldog karácsony, mert bekerültem egy nagyon boldog, családi környezetbe, ahol nagyon rendesek, kedvesek a családok és a főnökség is rendes és nagyon kedvesek. Itt 2024 karácsonyát együtt töltöttük, ez volt életem legszebb és legboldogabb karácsonya. Volt sütemény, ünneplés, csomagosztás, ajándékozás, amit és is kaptam. Ez volt a legboldogabb karácsonyom. Mai napig köztük vagyok és szeretnék köztük is maradni. Végezetül nagyon hálás vagyok mindenkinek, de főképpen a főnökségnek, hogy ilyen rendesek és kedvesek.

Tisztelettel: Egy boldog ember

Boldog karácsonyt és boldog új évet!

Karácsonyi emlékek Enikő nénitől és Hajnalka nénitől

Piller Tiborné Enikő néni elbeszélése a szegénység, a hit és a jótekonyság mélyen gyökerező hagyományairól szól, amelyek a háború utáni éveket jellemezték. „A mi karácsonyunk a készülődésről szólt, nem a rohanásról és a vásárlásról” – emlékszik vissza. A karácsonyt megelőző időszakban Miskolc külvárosában hajnali Rotaré-misékre jártak, ahol nem volt világítás, így kis lámpácskákkal sétáltak a templomba. A zsúfolásig megtelt templomban a szülők ismerkedtek, a gyerekek pedig a hidegben játszottak. A vallásos nagycsaládban a karácsony a Jézuska eljövetelére való lelki készülődés volt. A gyerekek versengtek, hogy minél többször tegyenek jót, mert minden jó cselekedetért egy szál szalmát tehettek a jászolba. Az ajándékozás nem az új dolgok vásárlásáról szólt, hanem a kinőtt ruhák és megunt játékok jótekonny célú újrahasznosításáról, az édesapa szegényebb munkatársai gyermekeinek gyűjtötték össze. Az ünnepi menü halételből és bejgliből állt, hiszen a böjt miatt hús csak szenteste után kerülhetett az asztalra. Enikő néni különösen emlékszik a házilag készített szaloncukorra, amelyet az egész család együtt csomagolt ezüst sztaniolpapírba, s amelyből a szegény gyerekek is kaptak. A kommunista rezsim bevezetésével a vallás háttérbe szorult, a hagyományokat titokban kellett őrizni. Már a latin nyelvű imádságok elhagyása is komoly változást jelentett. „A mi gyermekeink és unokáink ezt a hitet és a hagyományt viszik tovább. Tudják, hogy a karácsony nem az ajándékok mennyiségéről, hanem a szív melegségéről szól” – mondja Enikő néni.

Raj Jánosné Hajnalka néni elbeszélése a hagyományok lelkes ápolásáról és a családi szeretet áldozatokkal járó erejéről szól. „Mi a baptista gyülekezetben is készültünk, karácsonykor a szeretet ünnepét énekekkel és versekkel vártuk” – idézi fel. Az adventi időszakot a gyülekezetben töltötték, ahol négy héttel korábban megkezdődött a készülődés. Az imaházban egy négyágú gyertyatartó állt, amelyen hétről hétre több fehér gyertya gyúlt meg, jelezve, hogy közeleg a karácsony. A közösség adventi énekeket és imádságokat hallgatott, a hit hangjai töltötték be a teret.

A gyülekezetben a gyerekeknek csomagokat készítettek, amelyekben szaloncukor, alma és dió lapult, s gondoltak a nélkülöző özvegyekre is. A fenyőfát maguk szerezték be, a díszeket saját kezűleg készítették: ezüsttel festett dió, fenyőtoboz, papírlánc került a fára. A családi asztalon bejgli, linzer és mézes aprósütemények illata terjengett, amelyek a szeretet ünnepének meghitt hangulatát adták.

Ez a két történet együtt mutatja meg, hogyan élték meg a karácsonyt a háború utáni években: egyszerre volt jelen a szegénység, a közösség ereje, a vallásos hit és a jótekingy szeretet.

Kovács- Miklósi Judit
Emmaus Idősek Otthona
Hajdúböszörmény

A karácsony ünnepe

Kálmán Imréné nevelőszülő vagyok, Hajdúböszörményben élek a férjemmel, és a családommal. Három felnőtt gyermeknek voltunk segítségére, hogy nagykorúságukra érett felnőttekké váljanak. Nevelőszülői pályafutásom 2014 decemberében kezdődött, amikor három gyermeket (1-2-3 évesek) vettünk át a gyermekotthonban, mivel a vérszerinti családjuk nem tudta azokat a feltételeket biztosítani, ami a testi, lelki, értelmi, érzelmi és erkölcsi fejlődésüket támogatta volna. A karácsonyt már együtt ünnepeltük.

A három gyermekkel még ma is egy családot alkotunk, de mellettük még négy gyermeknek nyújtottunk állandóságot és biztonságot néhány évre vagy hónapra, őket örökbefogadó szülőkhöz gondoztuk.

Mindennapi életünkben a jó dolgok mellett megéljük a veszteségeket is. Eddig leginkább az örökbefogadások során szembesültünk vele. Ugyanakkor tudjuk, hogy az élettel járó krízisek ezek, de az a reménység tölt el bennünket, hogy a gyerekek gondozásába, nevelésébe fektetett szeretet olyan alapokat adott a gyerekeknek, amelyen az örökbefogadó szülő folytathatják az elkezdett munkát.

Karácsony közeledtével számomra nagy öröm, hogy olyan gyerekek életében gyakorolhatjuk a feltétel nélküli elfogadást és a szeretetet, akiknek nincs lehetőségük a vérszerinti családjukban megélni, hogy azért szeretlek, mert vagy és nem másért.

Számunkra mindig fontos volt a karácsony ünnepe, mert az ajándékozásról, a szeretetről szólt. Véleményem szerint a legnagyobb ajándék, amikor egy család megnyitja a házának ajtaját, hogy befogadjon szükségben lévőköt és a fizikai szükséglet kielégítése mellett képes a szívét is kinyitni, hogy megtöltse az érintett gyerekek „szeretet tartályát” öleléssel, elismerő, bátorító, intő szóval.

A karácsonyi ünneplés előkészületeiben, a sütés-főzésben az a kislány, aki speciális iskolába jár, profi módon gyúrja össze a sütemény alapanyagait, igényesen formázza és igazítja. Közösen „ezerrel” készülünk a szeretet ünnepére kicsik és nagyok annak ellenére, hogy már van aki nem biztos benne, de mégis akarnak hinni abban, hogy van Téliapó és Jézuska. Hálával gondolok arra, amikor a fenyőfa díszítéséhez érkezünk. Szintén jelen van a család minden egyes tagja, olyan, mintha az elmúlt napok várakozásai egy szempillantás alatt beteljesednének és nem csupán az ajándékok látványa miatt, hanem az a tudat, hogy mi egy családot alkotunk.

Azonban tudjuk, hogy karácsony üzenetének legfontosabb momentuma a szeretet és pedig a feltétel nélküli, amit mi szülők szeretnénk hitelesen megélni a gyermekek előtt, ami mintát ad nekik és beépítik viselkedésükbe, gondolkodásukba és a társas kapcsolataikba. A családtagoknak szánt személyre szabott és kézzel készített ajándékok elkészítésében is segítenek. Szenteste együtt díszítjük a fát, és a közös vacsora után jön a Jézuska, a várva várt ajándékbontás után pedig társasjátékozunk kifulladásig. Szeretnénk, ha minden egyes ünnep, családi együttlét, amit szeretetben töltünk el egy építőké lenne a ránk bízott gyermekek életében, ami lehetővé teszi, hogy ők is boldog és kiegyensúlyozott életet élhessenek és megtapasztalhassák az összetartozás örömét, amihez ez a sok közös tevékenység, játék, együtt töltött idő mind-mind hozzájárul. Karácsony ünnepe segít visszatekinteni a megtett útra, de fel is vértéz bennünket a jövő kihívásaira, aminek a mozgató rugója a hit, remény és a szeretet.

Kálmán Imréné
nevelőszülő

Fotó forrása: Kálmán Imréné

Horváth Ramóna (13 éves) : A másik karácsony

Mi az, hogy „másik karácsony”? Abból nem csak egy, egyféle van? Nem, nem mindenkinek. Nekem legalábbis nem. Megszülettem egy családba tízenévvel ezelőtt. Volt ott karácsony? Nem tudom, nem emlékszem, talán igen, talán nem. Ha volt is, nekem nem volt. Az nem az én karácsonyom volt. Nem volt karácsony illat. Nem voltak díszek a fán. Sem gyertya, sem égősor, sem csillagszóró, sem fenyőillat. Nem, fenyőillat biztosan nem volt. Bármilyen kicsi is voltam, arra talán emlékeznék. Karácsonyfa sem volt. Karácsony sem volt. Nekem nem volt. Nem csak nekem, a húgomnak sem. Vágytunk volna rá? Igen! Jó lett volna? Jó. Hiányzott? Nagyon.

Ma úgy látom, hogy az egykori elmaradt karácsonyt nem lehet pótolni. Ami nem történt meg azt később nem lehet visszahozni. Akkor ezt nem így éreztem. Nem tudtam mit is kell éreznem. Amiről nem tudsz, az nem hiányzik. Ha nem tudod, mit veszítesz, akkor nem is veszítesz Semmit? Dehogynem. Nagyon sokat.

A szüleim nem tehetnek róla. Nem az ő hibájuk. Nem haragszom rájuk ezért. Már nem. Nevelőszülőknél élek, a szüleim időközben meghaltak.

Jön a karácsony. A nevelőanyukám azt mondta készüljünk rá. Ez nekem új. Készülni? Hogy lehet arra készülni? Hiszen csak jön, közeledik, ideér, akkor is, ha nem teszünk semmit. Készülni kétféleképpen is lehet, mondta a nevelőanyám, lehet testben és lélekben. Kitakarítunk, feldíszítjük a lakást, kiválasztjuk a karácsonyfát, de a lelkünk is készül, törjük a fejünket a szeretteinknek vásárlandó ajándékokon és izgulunk ott legbelül, hogy vajon mi mit kapunk. Én eddig sohasem készültem a karácsonyra. Most megfogadtam: készülni fogok. Testben és lélekben. Kitakarítom a szobámat, letörölöm a port a könyvespolcomról, kicsit talán át is rendezem az egészet. Meg kéne pár karácsonyi rajz, vagy egyéb dísz, amivel a falakat dekorálom. Elkészítem azokat is. De készül a lelkem is, arra gondolok, hogy ez most más lesz, mint eddig volt. Most lesz karácsony-illat. Azt úgy képzelem, hogy a finom ételek illata keveredik a fenyő kellemes illatával. Ez számomra a karácsony-illat. Ajándékot veszek a nevelőanyámnak, a húgomnak és a nevelőanyám nagykorú gyermekeinek és azok gyermekeinek is. Mindenki részese lesz az én karácsonyomnak. Amikor a szentestén körbe üljük a gyönyörűen feldíszített karácsonyfát, minden meglesz, ami egykor hiányzott. Ez egy másik karácsony lesz. Lesz illat, lesz karácsonyfa, díszek, csillagszóró, fényfűzér, ajándék, izgalom, karácsony. Lesz karácsony, lesz család, lesz emlék, lesz élet.

*»Az angyal pedig ezt mondta nekik: ne féljeteK, mert íme,
hirdetek nekteK nagy örömet... Ma született nekteK a Megváltó,
aki az Úr-Krisztus, a Dávid városában.»*

Lukács 2:10-11

*Áldott ünnepeket
kívánunk!*

2025.

Impresszum

Kiadja: Baptista Egyházi Szociális Módszertani Központ

Felelős kiadó: Serafin József

Szerkesztő: Kereskedő Emőke

Szerkesztőség címe: 1068 Budapest, Munkácsy utca 1.

E-mail: kereskedo.emoke@baptist.hu

Fenntartjuk magunknak a rövidítés és az átszerkesztés jogát az eredeti szerzői szándék változatlanul hagyásával.